

Velikonoce: 81. Nespěchejme k velikonočnímu ránu

Velikonoce

Nespěchejme k velikonočnímu ránu, nejprve přichází střední prostor Bílé soboty

„Je tu pátek, ale ještě ne neděle!“ To byl známý refrén v silném poselství Tonyho Campola během výroční konference rakouských baptistů „Planoucí církve, kterou před několika lety pořádal můj sbor ve Vídni.

Campolo mluvil o jednom ze svých kolegů ve své domovském sboru, který toto jednoduché poselství předal bouřlivému sboru.

Ve světě chyceném do smrtících spárů pandemie COVID-19 mnoho křesťanů prohlašovalo, že potřebujeme Velikonoční neděli více než kdy jindy. Ve svém zármutku a utrpení potřebujeme pozitivitu dobré zprávy, že Ježíš zvítězil nad smrtí. S tím určitě souhlasím. Myslím si však, že je nezbytné, zvláště letos, abychom na Velikonoce nespěchali.

Neděle se blíží, ale ještě tu není. Nejprve přichází Velký pátek a po něm Bílá sobota.

Byl jsem seznámen s teologií Bílé soboty na každoročním „Theology Live!“, fóru pořádaném koalici britských baptistů upozorňující na teologickou práci baptistů po celém Spojeném království.

Dan Pratt, kazatel ve sboru Southend-on-Sea, [se podělil o své teologické úvahy](#) o práci s obětmi obchodování s lidmi a moderního otroctví. Skrze optiku kontextuálních a traumatických teologií reflektoval temnou realitu, které mnohé z těchto obětí čelí. Pro ně, dokonce ani pro ty, kdo jsou věřící, vzkříšení ještě nepřišlo.

„Nemůžeme uniknout k přemýšlení o tom, jak se naše životy vrátí do našeho privilegovaného „normálu“ na konci této pandemie.“

V křesťanských prostorech se příliš často řítíme příběhem Svatého týdne. Od ukřižování Ježíše přeskočíme rovnou do slavného, jasného slunečného velikonočního rána. Téměř okamžitě skočíme od kříže k prázdnému hrobu. Dnu, který je mezitím, věnujeme malou pozornost, částečně proto, že evangelijní příběhy se jím nezabývají.

Ale realita Bílé soboty je pro křesťanskou víru životně důležitá. A pro mnohé z nás je tento rok důležitější než kdykoli jindy v životě.

Obávám se, že velká část západní církve proměnila Velikonoce v další formu okamžitého uspokojení našich přání a tužeb.

Realita bolesti a utrpení ve světě nám není příjemná a jsme zběhlí v tom, že děláme cokoli a všechno, abychom tuto bolest utopili nebo otupěli.

Z velikonočního příběhu jsme udělali uspokojivou pohádku „šťastně až do smrti“. Těm, kteří trpí, říkáme: „Všechno bude v pořádku; víme, jak váš příběh skončí.“

Přesto nejsme na konci našich příběhů. I když je Ježíš skutečně živý, realita Božího Království není v našem světě ani zdaleka plně realizována.

Nakonec, spěchat za dobrotou Velikonoc je součástí únikové mentality, kterou dopřávají jen ti nejprivilegovanější z nás.

Jak Pratt a další teologové poznamenali, tento spěch na Velikonoce zametá realitu utrpení pod koberec, což nás zase činí spoluviníky velkého pokračujícího utrpení ve světě. Po pravdě řečeno, odvedli jsme neuvěřitelnou práci, abychom se izolovali od bolesti tohoto světa.

S dechberoucí rychlostí a ohromující šířkou rozbil COVID-19 naše zdánlivě neporazitelné izolační systémy. Poprvé po dlouhé době lidé na Západě zažívali skutečnou bolest, izolaci, utrpení a smutek.

I když nepopírám hroznou realitu této bolesti, naše zkušenosti blednou ve srovnání s každodenní realitou většiny zbytku našeho světa. Pro příliš mnoho lidí v našem světě radost z neděle nikdy nepřijde.

Mám tu čest pracovat jménem *Virginia Baptists* na projektech evropských baptistických uprchlíků. Jednoduché, rychlé, kladné odpovědi zde nefungují (pokud tedy někde fungují).

Při současném politickém klimatu v Evropě neexistuje žádný příslib vykoupení pro uprchlíky. Neexistuje žádný příslib, že přežijí nebezpečnou plavbu lodí přes Středozemní moře. Nebo slib opustit přeplněný uprchlický tábor. Nebo slib, že dostanou pozitivní azyl. Nebo slib, že se znovu shledají s rodinou.

Pro miliony uprchlíků po celém světě může být poselství povzbuzení od křesťanů, že „to bude v pořádku – víme, jak váš příběh končí“, slyšeno jen jako prázdná slova, která jen málo utěší nebo málo osloví realitu každodenního pekla, ve kterém žijí. My ostatní teď ochutnáváme jejich peklo.

Naštěstí realita Kristova příběhu není nějaká okamžitě potěšující pohádka.

Pratt, čerpající z práce teologa *Bostonské univerzity* Shelleyho Ramba v oblasti traumatologických studií, hovořil o tomto prostředním místě – Bílé soboty – kyvadlu houpajícím se někde mezi smrtí a vzkříšením.

Je to prostřední místo hlubokého smutku, traumatu a bolesti. Prostor, kde na obzoru nevidíme světlo vzkříšení. Místo, které mluví tvrdou pravdu do velké části temnoty a úzkosti našeho světa.

Zázrak Bílé soboty spočívá v tom, že je tam Bůh. Uprostřed hlubin zoufalství je nějak přítomen náš slavný a tajemný Bůh. I když neexistují žádné rozpoznatelné známky vykoupení, Boží láska je přítomna. Bůh sedí s námi a zná naši bolest, utrpení, izolaci a zármutek mnohem hlouběji, než kdy dokážeme pochopit.

Na Velikonoce nemůžeme spěchat. Nemůžeme uniknout úvahám o tom, jak se naše životy vrátí do našeho privilegovaného „normálu“ na konci této pandemie. Musíme cítit sobotní bolest v její úplnosti. Musíme se tím nechat šokovat a probudit nás do strohé reality temnoty světa.

„Pro miliony uprchlíků může být poselství od křesťanů, že ,to bude v pořádku – že víme, jak jak váš příběh skončí‘, vnímáno jen jako prázdná slova.“

Nemyslím tím, že bychom měli propadnout beznaději. V těchto nebezpečných a strašných dobách se musíme starat o své vlastní duševní a fyzické zdraví. Musíme věnovat pozornost své vlastní bolesti a bolesti těch, kteří nám jsou drazí.

Ale modlím se, aby s námi Bůh seděl v každém okamžiku Bílé soboty, aby se naše bolest a smutek proměnily v empatii a naše empatie v solidaritu s „nejmenšími z nich“ na světě. Solidarita, která začíná nyní, nejen na konci této pandemie.

Mezitím nařikáme k Bohu. Pláčeme. Oblékáme žíně a popel. Opíráme se o příběhy v našich krásných Písmech o osamělých prorocích a putujících pouštních lidech a o Spasiteli, který trpěl.

Podporujeme se, jak nejlépe umíme. Modlíme se za trpělivost a vytrvalost. Voláme o milost. Prosíme o odpuštění našeho sobectví a pýchy.

A nacházíme útěchu, že i v dlouhých, temných hodinách Bílé soboty je Bůh stále s námi.

WILL CUMBIA

10. 4. 2020

[Baptist News Global](#)

Will Cumbia

Will Cumbia

Will Cumbia je terénním koordinátorem pro partnerství *Virginia Baptist mission* ve spolupráci s *Evropskou baptistickou federací*. Sídlí ve Vídni v Rakousku, kde podporuje kongregační službu pro integraci uprchlíků. Studuje v online programu *McAfee School of Theology Mercer University*.

-van-

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)